

Cilvēces eksistences
gadu skaitīšanas spido-
metrā viens zobražinās
izdarijis pilnu apli un
skatu lodzīnā parit «iz-
lēks». Jauns cipars —
«0», blakus esošais ap-
plis pagriezīsies par vie-
nu iedāļu — «9». Tā-
tad, 1990. gads. Dzīves
mašīna, ne uz mirkli
neapstājusies, sāks skai-
tīt jaunus kilometrus —
dienas pēdējai des-
mitgadei līdz uz 2000.
gadu. Magisks skaitlis.
bet vai mazāk magisks
ir pārejas posmi, katrais
aizejošais un atnākošais
gadi?

Ar pateicību atvadā-
mies no vecā un ar ceri-
bām tiekamies ar Jauno
gadu. Lai arī aizejošajā
netruka dienu, kas nesa
sarūgtinājumu, vilšanos,
sagrāva kādu uz nestabiliem
pamatiem būvētu
illūziju, tomēr netruka
arī dienu, kurās atnesa
iepriezinājumu. Varbūt
tā bija mūsu darba uza-
vara rūpniecības organi-

zācīja, kolhozā vai in-
dividualajā jaunksaim-
niecībā, varbūt tuva,
cienījama un mila cil-
vēka veiksmes, varbūt
avīžu zīpa par notiku-
mu mūsu mazajā Latvijā,
lēlajā zemē un visā
pasaulē par pozitīvām
pārmalāpām pārbūves
kursā, par tiesiskuma
atzīšanu, par sociālās
netaisnības parādu no-

līdzināšanu, nevainigo
reabilitāciju...

Un tomēr aizejošais
gads nav bijis slīkts, ir
piepildījušās cerības,
ko mēs saistījām ar
kopīgājam tautas, re-
publikas interesēm,
mums bija demokrātī-
jas un uzskatu plurā-
līsma mācībstdundas.
Mēs esam atguvuši zau-
detās kultūras un ga-

rigu kļuvusi
tīgaki, a
Ko mē
atnākošā? I sākums,
raženāks, lai
mūsu jaunās
laikā
atnestu vā
mes.

Nāk Jaunais gads.
Lai tas katras mājas
logos iededz galīšas ugu-
nis un sirdis specīna ar
trim cilvēka skaistajiem
tikumiem: ticību, cerību,
milestību!

Panakumiem bagātu
un laimīgu 1990. gadu!

VINTI LATVIJĀ.

JĀUNAIS ČĒLS

Agrofirmas „Sarkanais Oktobris“ laikrokssts

Īpaši 5 mon.

Lauksaimnieku savienība

Gada nogalē Preiļos sapulcējās daudzi jaunksaimnieki, Latvijas Lauksaimnieku savienības kolhozu un padomju saimniecību atbalsta grupu pārstāvji, lai apspriestu kārtējos uzdevumus, izveidotu rajona lauksaimnieku savienības valdi. Notika plaša domu apmaiņa.

Par Latvijas Lauksaimnieku savienības Preiļu nodalījumi priekšsēdētāju ievēlēts Andrejs Ostrovskis, agrorūpniecīskās apvienības «Preiļi» priekšsēdētāja vietnieks, cilvēks, ar lielu praktiskā darba pieredzi.

ATTELĀ: Lauksaimnieku savienības dibināšanas konference.

No seno avotu dzīlēm

Jaungada svītēšana ir daudzu tautu sena tradīcija. To daudzo jaunu mu skaitā, kurus Pēteris I centās leviest, lai nostiprinātu Krīevijā eiroisko dzīvesveidu, ir arī 1699. gada 15. decembra dekrēts, ar kuru Krīevijas impērijas pilsoniem vajadzēja apsveikt citam citu ar Jaungada atnāšanu, «taisit rotājumus no eglim», uzjautrināt bērnus un mājās ieraudušos ciešinus.

Lai jaunajā gada jūs visos ceļos pavadītu veiksmē, pacientieties izpildīt šos dažus mūsu padomus, kas nemeti no dažādu tautu paražām un tīcejumiem.

Pirms Jaunā gada vajag atdot visus parādus, piedot visus pāridarijumus un palūgt pēdēšanu par tiem. kurus pats esat nejausi kādam sagādājis. Jāizmet no mājām visi saplestie trauki, jātiekl vajā no priekšmetiem, kas atgādina par aizvadītā gada sarūgtinājumiem un nepatīkšanām.

Mājās viss jāzītā; jāsa-
ved kārtībā katrais kakts,

lai nākamajā gādā nebūtu bēdu un vātaru!

Gruzija pirmajā Jaunā gādā dienā nav pieņemts iet ciemos bez uzaicināju-
ma. Saimnieks pats sauc
tos, ar kuriem viņam sais-
tās labā jēdziens. Tādam
aicinātam viesim pirmajam
Jaungadā jāpārkāpi mājas
slieksnis, turklāt clemaku-
kulim līdzīgi noteikti jāpa-
nem saldumi...

Uz patstāvību

26. decembrī agrofirmas «Sarkanais Oktobris» struktūrvienību darba kolectīvu pilnvarotie pārstāvji sapulcējās uz konferenci, kurās uzdevums bija lemt par ekonomiskās patstāvības piešķiršanu siera rūpniecībai un linu fabrikai.

Konferencē ievadīja agrofirmas generāldirektors Romualds Kavinskis, kurš

pamatoja šī organizatoriskā sola nepieciešamību. Viņu atbalstīja siera rūpniecības direktors Viktors Solovjovs. Problemām un jaūtājumiem, kas ar to saistīti, uzmanību pievērsa linu fabrikas strādnieks Aleksandrs Fedorenko, kā arī siera rūpniecības darbinieki Valentina Deksne un Evalds Savickis.

Konferencē tika pie-

AR ZELSIRDIBAS MISIJU

DEPUTATI PAR SAVU LOMU

KATOLU BAZNĪCAS LATGALE

2. lappusē

NAC. SALATĒTI

«KUKLEI» — 75

BANKETS

3. lappusē

BALKANU IESPAIDI

NOPIRKU IEMAUKTUS

LIETUVIESU UN VIETEJIE HUMORISMU

4. lappusē

Balkār iesp^r Žēlsirdības misiju

Fagad daudz runā un raksta par Žēlsirdības misiju, par tās lomu un tiem daudzajiem cilvēkiem, kuriem vajadzīgs citu labais vārds, uzmundrinājums, arī materiālais atbalsts. Sāds mērķis ir cildens, ceļš, pa kuru vēlamies iet, — skaists. Taču tas nekad neko nedos, ja no vārdiem ātrāk netiks pie darbiem. Netrūkst arī Preilos cilvēku, kuriem tādu vai citādu iemeslu dēļ nav palaimējies, viņiem nav bezrūpīgu vecumdienu. Tiem tad arī vajadzīga mūsu iejūtība, mūsu ūžīgā sirds, viņu dzīves izprāšana un pārlīdzība grūtā ceļa posmā.

Milzīgā nozīme ir reliģijai, kas nu, kā daudzas personas mūsu dzīvē, tiek pārvērtēta un reabilitēta. Cik ilgi par to runājam ar nievošanu, niciņājām, un vai kāds brīnums, ka izaugusi paaudze ar vienaldzīgam un sevi no cietaisām sirdim, kas nav spējīga iejusties citu nelaimē, cik daudzās gimenēs vairs vispār nezina, kas ir Žēlsirdība.

Rūpīcīs sieviešu padome, kuru man tas gods vadīt jau vairākus gadus, nāca kļāja ar aicinājumu savā rūpīcīcas kolektīvā vākt ziedojušus Žēlsirdības fondam. Atsaucība ir liela, summas krājas, visos cehos un mainīs cilvēki atbalsta šo pasākumu un ziedo savu artavu.

Taču man jārunā ari par to, ka ne visi mēs esam atsaucīgi, ne visi ieskatāmies naudas makos un savas sirdis, kad kāds aicina palīdzēt vājākam, slimam un vecam, nevarīgam. Par to spilgti pārlīcīnājāmies Žēlsirdības dienā, kad mūsu rajona centrā viesojās P. Stradiņa republikāniskās kliniskās slimnīcas Tautas koris, kad tika rikoti citi pasākumi, kad bija ieradušās sīrmās māmuļas no Salenieku pansionāta. Visi pasākumi bija labi pārdomāti un rūpīgi organizēti, taču tos apmeklēja maz pilsētnieku. Vēl man jāsaka: pēdējā laikā dzīvu rosbī Žēlsirdības kustībā izraisa rajona padome, kuru vada daktore, rajona centrālās slimnīcas terapijas nodaļas vadītāja Marta Veitā. Pirmo reizi uz Ziemassvētkiem bija organizēta vienīgo veco cilvēku apsveikšana, ko Preilos praktiski realizēja abu vidusskolu audzēknis. Tādu cilvēku mūsu pilsetā ir vairāk par 120. Livānos — pāri par 70.

Mūsu sieviešu padome izvirzījusi priekšlikumu arī par citām veida materiālās palīdzības sniegšanu nespējīkiem, lai Žēlsirdības kustības rajona padome iedala mums kādu mikrofājonu, kurā izdarīsim apsēkošanu.

Jau vairākus gadus rūpīcījās par grupu Aglonas internātskolas bērnu. Sākumā darbojāmies ar vēciem bērniem, bet nu pēdējos trīlos gados ar tiem, kuriem bija trīs gadīni, — nu viņus izvadījām uz skolu. Tas bija skumīgs brīdis, sāpīgi gan mums, gan viņu mazajām dvēselītēm. Grūti aptvert, kā mātes cilvēcīnus, kuriem devušas dzīvību, var nomest sētmalē. Šīm «dzeguzēm» nav vietas sirdis Žēlsirdībai un svātakajām no cilvēku jūtām — mātes jūtām. Savācām 740 rubļus, lai kaut cik varētu iepriecināt šo mazuļu sirsniņas.

Maz vēl mēs esam paguvušas Žēlsirdības druvā, domājam par to, kā šo darbu vērst plašumā un dziļumā.

Olga KIVKO

Deputāti par savu lomu

VALENTINA DEKSNE:

Vispirms pateicos saviem veletājiem, kuri man parādīja šo augsto godu, ievēlot rajona Tautas deputātu padomē, paldies arī Latvijas Tautas frontes vietējai nodalai par atbalstu. Par deputāti tiki augsta rangā esmu ievēlēta pirmo reizi, atbalstu pozitīvus centienus valdības politikā, centienus nodrošināt labākus dzīves un darba apstākļus visām Latvijas tautām. Uzskatu, ka deputātam nav jāstrādāt oī cilvēku vietā, kuri sanem algu, lai viņi atbilstu saviem amatiem. Deputātam ir jārūpējas par to, kas skar plašas sabiedrības intereses. Gribu

panākt, lai būtu interesanti bērniem, kuri dzīvo mūsu mikrorajonā, lai viņi derīgi un interesanti varētu pavadīt laiku, attīstīties harmoniski. Vēl manā sirsniņa vēlēšanās ir panākt, lai ēpkārtne būtu skaista un sakopta. Citi var, kāpēc mēs nevarām? Esmu siera rūpīcīcas kolektīva padomes priekšsēdētāja, mēs iestājamies par ekonomisku patsāvību republikas paklaustībā, lai siera rūpīcīca atgūst sociālistiska uzņēmuma tiesības.

Jaunajā gadā visiem novēlu latbu veselību, labu prātu, mieru un satīcību.

ANITA MUZIKANTE:

Visam mūsu kolektīvam — strādniekiem, kalpotājiem, vadītājiem un speciālistiem, arī laikraksta «Jaunais Ceļš» lasītājiem novēlu lielu darba prieku un labu veselību. Ja mums būs šīs īpašības, tad noteikti spēsim pacelt savu labklājības līmeni, saražot tik daudz un tādas materiālās vērtības, kas vajadzīgas pašiem un Latvijai. Tikai darbs spēs darīt mūs laimigus, nesēdēsim, rokas klēpi salikuši, un nevainīgās, kā veikalos tukši plaukti. Ja godīgi strādāsim, tad

nos spēkos, to darišu ar tīru sirdīziņu. Gribu, lai mums būtu stipras ģimenes. Mums ar dzīvesbiedri Dignu jau ir divi puikas — Raitis un Mārtiņš, tā sakot, sevi esam atražojuši. Gaidām jaunu ģimenes pleaugumu. Jādomā ir par to, lai katrai ģimenei būtu stipri materiālie pamati, lai veikalos vārētu nopirkt visu, kas nepieciešams cilvēkam — mazam bērnam un pieaugušajam.

Iestājoties par ekoloģiskā stāvokļa uzlabošanu, par seno parku, arhitektūras pieminekļu, novada kultūrvēstures pieminekļu restaurēšanu un saglabāšanu nākamajām paaudzēm.

Katolo baznīcas Latgalē

DAGDAS DEKĀNĀTS

Pirma baznīca DAGDA bija koka kapella, celta 1705. gadā uz veciem kapiem. Atradās tagadējā baznīcas dārzā pa kreisi, kur tas ir platāks. 1741. gadā blakus šai koka uzceļa tagadējo mūra, veltītu Vissvētākās Trīsvienības godam, ar diviem torniem, mūra velvju griešiem. Tājā ir trīs gredzni mūra altāri ar karnīzēm un pilastriem. Pārējie koka altāri ievietoti vēlāk. Ir īpatnējs gipsa figūram veidots baptisterijs, tāpēc veidotās arī svēto figuras. Pagrabā apbedīti jezuīti Mikellis Rots. No 1742. līdz 1820. gadam Dagda bija jezuītu misija, kādu laiku misjonāri apkalpoja arī Bukmuižu. Baznīcas platība — 576 kvadrātmetri.

Ari ANDRUPENE pirma baznīca bija neliela koka kapella, celta uz kapiem. Par ceļšanu zīmu nav. Ari otra baznīca bija no koka, apmēram tās pāšas lielumā un tājā pašā

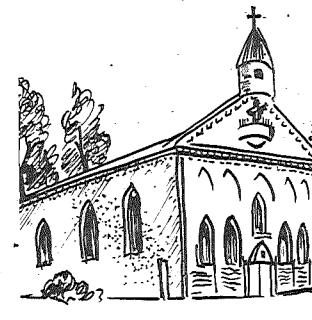

ASUNA pirmo baznīcu 1680. gadā uzcēla no koka zemnieki pašu spēkiem bez kungu palīdzības. Draudzes metrikas — no 1695. gada. Tagadējo vēcas vieta uzbūvēja 1816. gadā, bīskaps V. Kamionka 1819. gadā konsekrēja

vietā, kur tagad ir mūra ēka. Draudzes Metrika grāmata sākta vest no 1718. gada. Nodega no zibens spēriena, tagadēja mūra baznīca uzcelta 1849. gadā, nākamā gada 24.

1530. gada celto koka baznīcu AULEJĀ nopostīja karos, par Aleksandru Gonsevsku līdzekļu. Jezuīti 1626. gadā uzcēla jaunu, kura pēc pussimta gadiem tika izdarīts remonts. Nodega 1683. gadā. 1709. gadā vieta uzcelta tagadējā, tā ir baroka stilā, krustveidīga, ar diviem torniem, akmenē, grīdu un griešiem, mūra velvē. Jezuīti Aulejā ieradās 1626. gadā, kad Daugavpils volevoda Gonsevskis uzdāvīja tiem muīzinu, no kurās lenākumiem tika sniegtā palīdzība Daugavpils jezuītiem.

Jaunais Ceļš
1989. gada 30. decembrī

Nāc, Salatēti!

Ils ir gada mūzs. Pagājuši vē! tikai divpadsmit mēneši, bet mēs jau saucam to par veco, vadām prom un gaidām jaunu. Ar jaunām cerībām uz jaunu laimi. Un, jo paši esām jaunāki, jo vairāk šajās gaidās nepacietīgas liksmes, brūnuma alkū, jo vairāk tīcības, ka jaunais gads būs skaists un devīgs.

Bet pašiem jaunākajiem gadu mīļā saistīs ar vēl vienām lielām cerībām — ar Salatēva atnāšanu. Dažās mājās tas ierodas tad, kad visi gul, palek zem egilites kādu sengaidītu dāvanu un tikpat kļuss un nepamanīts aiziet uz nākamajām. Un vina dāvanu maišā ir tik daudz skaistumā, cik daudz ir vecāku mīlestības un sirsniņas pret saviem bērniem. Jo tas, ko

Salatētis iznem no savas lielās nastas. Istenībā tācu ir materializējusies mīles-tība.

Bet skolās un bērnudārzos viens īenāk atklāti — vienmēr citāds un tomēr līdzīgs: labsirdīgs, laipns, mīkstu, baltu bārdu, salā nosārtušu degunu. Grūti būtu vecajam viram pastiept dāvanu maišu, ja kājas pāšas ne cilātos bērnu lielo gaidu rakstā. Mazuļi tācu sāk gatavoties vīna un ķēšanai jau labu laiku iepriekš: mācās dziesminas, dzelzīšus, iestudē ludziņas, pasakas...

Nedēļu pirms Ziemassvētkiem liegriezot Riebinu bērnudārzā un redzēju, ka arī te Salatētis jau tiek gaidīts pilnā sparā: visi nevalīgi, aizņemti mēģinā-

„Kuklei“ — 75

Nivina napimynāta un nācīzīmota aizritēja pyrmos latgalīšu dzeju antoloģijas «Kukle» iznokšanas godadina. Šei nālelo formatorņa gromateņa, kuru 1914. goda sākumā beja sakūpojs un Rēzeknes tipogrāfijā «Dorbs un Zineiba» izdevs Dr. O. Skrynda, beja veļteita drukas aizliguma lykuma atcelšanas dāsmytajai atceres dinai. Jei beja vineigais ūdens veida izdavums Latgolā, ar kū tod izskaidrojama tā lelo popularitāte tautā, kuru beja ikarōjuse Šei antoloģijā. Napagoja nivins to laika sareikojums val skūlas vokors, kur lelā pacyloteibā natyktu deklamētas šīmā krojumā ištītotos tādas dzejas, kā: «Tāvu zeme, vorgu zeme», «Latvit, vai navā tev žāl šķērītis nu dzīmlines sovas», «Mūstātēs, broli, ceļatīs broli» un daudzas cytos. Dažom tautā beja sacarātās melodielas. Vina nu taldom ir noristisko «Dāds un bo...», kas beja sevišķi populāra, tū dzīdoja gan kozos, gan arī oficiālus sareikoju-mūs (pavysam nasen man beja izdevelba nūsaklausētis vīnā nu televīzijas portādem, tikai žāl, ka televīzori išlēdz par vālu — nūkēru tikai belgas, tai arī nauzynoju, kas autors, kas izpilditoji).

Antoloģijas autora Dr. Ontona Skryndas dzeive bejuse dzīgon sarežģītu, par kū 1928. goda žurnāla «Zīdūnis» 12. numurā sovos atmiņas roksta jo draugs — bejušos Rēzeknes tēdrznīceibas skūlas direktors Fr. Obšteins: «...Latgolā mož taldu veiru, kāds beja O. Skrynda. Un tūmār, kai par bēru nu-mu, šo veira 10. noves dīna pagojo nivina naīvarots un nācīzīmota. Dr. O. Skryndam mēs nadreikstām paiti vinādzeigi garom. Jys bejaty, kas latgalīšus idēstēla nacionālu pošapīzu. Dažu lobu portautotu latgalītīvs atgrīzei pī tautas un šīs «baileigais latgalītīs». sapratis jo centīpus, arī visavīnoja tautas nacionālajā atmūdā. Lai tik vi-mynam ivariņam kultūras darbinieci Bēzinskū, kas saīvsmā par Skryndas darbelbu, gūdam ir daudz izdarētuse Latgolas kultūras velcīvīšonās lobā. Tā-pat spylgts pīmārs ir mok-

slineica (dzīdotoja — aut.) Kozlovska — Erss kundze (rakst. Ad. Ersa dzeives bidre — aut.), kura, sypota un aijota pūlu švupeli, izauga tūmār par de-dzeigu latgalīšu — latvīšu patrioti.»

Tolok Fr. Obšteins sovos atmiņas roksta:

«...Ap 1905. godu O. Skrynda tyka irauts brei-veibas kusteibos un, baidē-damis nu caru varas, dūdas uz Sveici — šū skalstām brei-veibas zemi. Nabadzei-go Latgolas zemnika būde-nā, apspīstās latgalītīs un brevfo Sveice zeme... Si kontrasti īnas jaunekļi le-las īkšējos pormainas... Atsagrizis nu tryndas, jys īsastoj un nūbeldz Pēter-pils Medicinas akademiju, bet dreizi pēc jos beigšo-nas teik mobilizāts un nū-syuteits uz fronti kai-orsts... Atsagrizis nu kara laukā, 1918. goda Leidinēs jys apmeklēja mani, bet dreizi vīn saslyma un čet-ras dīnas vāloks jys nū-myra 31. martā (ar Sibīri-tās mēri — aut.), 4. aprīlī bez kaida soūzma, bez pi-menies, tyejī jo draugi aizvedem tū uz Rēzeknes kopsātu (Mīra ilā — aut.) un paglobojom...».

Nu sovas pušes gribu at-godvnot, ka arī šudn latgalīši ir porok kvtri un nū-lādeigī sova nūvoda kultūras vēstures un atmūdās laika darbināku pīmīnas pagūdīnošonā.

ED. KOZLOVSKIS,
Rēzekne

jumos... Bet man loti gri-bējās ziņāt, ko bērni vēlē-to sapņemt no Salatēva. Un visās trijās grupās atbildēja daudzbalsīgs korītis: dāvanas! Bet kādas? — es cīcināju tālāk. Konfektes! — atkal tikpat liela vien-prātība. Vienīgi Ainārs vēl piebilda: kārumīnu. Tātālāk intereses dalījās: zē-nī pārsvārā ilgojās pēc mašīnā — Raitis, Valdis, Dima, Vadimka, Andrejuša, vēl citi, bet meiteņas kāro-jā lelli. Vai lellu ratīnus—ka Sveta, Viķa, Tana, Andreika uzticēja savu sapni — sapņemt kā dāvanu krā-sas, bet Sabīnīte, drošāka būdama, sākā saukt citu pēc citas: bildi, Sniegbalīti, jaunu lelli... Jācer, ka vismaz daļa bērnu vēlēšanos piepildīsies.

Arī personālam ir savas vēlēšanas. Latviesu grupas audzinātāja Nataļija Usāne loti gaida, ka Salatētis pa-līdzēs sagādāt bērnu bilžu grāmatas un, galvenais, ot-ru audzinātāju, krievu ve-cākās grupas pedagoges — ka vīnātīnes... siltumu bērnu nodarbību telpās ari aukstās dienās. Tādi jau ir tie pleauquše — vienmēr tīko pēc deficitiem, kas pat Salatētim grūti pīlejami.

Toties bija patikami uz-zināt, ka tās māmīnas, kas tobrīd jau bija ieraudūšās nēc saviem mazuliem, no Salavēci bērnudārzām tā ipaši neko negribēja. Tātād, viņuprāt, darbs te rit normāli, vīnas atstāj savus mazulūs personāla uzraudzībā ar mierīgu sirdi.

Visbeidzot to pašu iaut-jumu uzdevu arī bērnudār-

za vadītājai Zinaidai Cir-šai. Vīna atbildēja:

— Tās mūsu sāpīgākās vajadzības jau pateica audzinātājas. No savas pu-ses vēl piebilstīši: ceram, ka Salatētis atnēsīs visiem mūsu bērniem arī labu ve-selību, ka Jaunais gads at-nāks ar mieru un labestī-

bu, ka ārpasaules knada apies mūsu bērnudārzu un nekādi neskars Jūtīgās bēr-nūs sirsniņas, kas ir tik viegli ievainoamas. Bērns piedzimst, lai būtu laimīgs, jo tikai laimīgs cilvēks va-rēs veidot laimīgu pasaulli.

M. AUSTRUMA

BANKETS

Lai Jaungada bankets izdots pēc iespējas svīnī-gāks, galdu roči ar sve-ceturām, ar skaistām, dekoratīvām svecēm. Galda un telpas izdallošanai izman-to arī eglu un priežu za-rus ar čiekuriem un citādus tradicionālus Jaungada ro-tājumus.

Jaungada svētki pēc sa-vas ieceres ir pārpilnības svētki. Cilvēki nākošajā gadā vēlas dzīvot labāk nekā alzvadītājā.

Piedāvājam jums dažas svētku galda ēdienu rece-petes.

CEPUMI «ODZINAS»

200 gramu maltu riek-stu, 50 gramu zemenu si-rupa, 100 gramu cukura, 2 oļu baltumi.

Visus komponentus sa-maisīt. No iegutās masas izveidot cepumus zemen-ogu veidā. Odzinas apvīlat cukura, pēc tam 5—6 stundas paturēt aukstumā. Pasniegt saldumu traukā.

SALDĒJUMS AR UGUNI

2—3 saldējuma lodi-tes, 1 plakanais cepums, 1 tējkaroce cukura, 1 tējkaroce stupra ruma, 1 tējkaroce spirta.

Saldējuma traucinā le-vietot saldējumu, uz tā uz-likt cepumu, uz cepuma uzbērt cukuru, kas piesūci-nāts ar rumu un spirtu. To aizdedzināt ar degūsu garu bērza kocīnu. Saldē-jumu pasniegt sveču gais-mā.

TORTE «PUSNAKTS»

Tortei nepieciešami divi mīklas veidi — galšā

tumšā, Galšajai mīklai va-jag sakult 6 clas ar 1 glā-zī cukura, kamēr maiši-sabiezē un klūst sta-pīgs. Pēc tam pamazām pievienot 1 glāzī militu. Tumšajai mīklai jāsagata-vo tāda pati masa, jāliek tā 1 glāzī militu, ne-daudz apceptu grieķu riek-

Jāsagatavo vēl arī plena Krēms. Glāze piena jāie-jauc 2^{1/2}, ēdamkarotes mil-itu un 2 ēdamkarotes cu-kura. Vēl jāpielej, klāt glāzē piena ar 2 sakultiem olu dzelteniem un jāvāra uz lēnas ugurs, nepār-traukti maišot, kamēr ma-sa sabiezē. Jāatdzesē, jā-

CEPTA ZOSS

Viena zoss, 4 aboli, 1 ēdamkarote paeglu ogu, sāls, malti pipari.

Notīrītu, nomazgātu zo-si no lekšpuses un ārpu-ses ieberzēt ar sāli, pulveri, saberztām paeglu ogām.

stu un 3 tējkaroce kakao-pulvera.

Biskvīts jācep atsevišķi, formās, kas iepriekš le-ziestas ar sviesta un ap-kaisītas ar militiem.

Pēc dažām stundām katrs biskvīts jāsagriež 2 kārtās un jāpiesūcina ar sirupu. Var izmantot siru-pu no konservēta komposta vai ievārījuma.

Krēmam vajag saputot 350 gramu sviesta ar 300 gramiem pūdercukura. Pu-se krēma jāatdala un tai jāplevieno 1 ēdamkarote

samalsa ar sviesta krēmu. Smaržai pievieno nedaudz ruma vai konjaka.

Torte jāsakārto, izlieket pārmainus tumšās un gal-šās biskvīta kārtas un no-ziežot katru kārtu ar krē-mu. Tortes augšā jānoklāj ar glazūru, bet malas jā-nosmērē ar krēmu.

Glazūrai jāsakuļ 2 oļu baltumi ar glāzī pūdercu-kura. Kad baltums societē-jis, to vajag izlikt uz tor-tes un ātri izlīdzināt ar nazi. Uz glazūras ar šoko-lādes krēmu vajag uzzimēt pulpstera ciparnīcu — ci-parus un stundu rādītājus.

GATAVOJOT JAUN-GADA BANKETA GAL-DU, VAR LAUT PILNU VALU FANTAZIJAI, LABU APETITI!

Balkānu iespaidi

S. KUZNCOVS.

(Turpinājums. Sākums 43., 44., 47., 48., 50. un 51. numurā.)

Vispār jāteic, ka Bulgārijas celiem mums likās līdzīgi mūsu — Baltijas celiem, tīkai kopumā tie labāk uzturēti un. Šķiet, to ir pat vairāk nekā pie mums. Laikam gan jau tā ir, ka mazā valsti vieglāk risināt dažas problēmas. Liela uzmanība Bulgārijā tiek pievērsta ceļu transporta negādījumu profilaksei. Vietējā televīzija mēs redzējām sižetu par avāriju ar tragiskām sekām — pašu vaines dēļ bojā bija gājušas divas jaunas sievietes, kas brauca ar vieglā auto. Detalas tīka parādītas tuvplānā. Pirms pāris mīrkliem jaukās sejas, kas tagad noplūdušas asinīm, sakropļoti kermeni. Jūs piekritīsiet, ka pēc tik šaušāgāiem kadiem ne katrs autovadītājs risķēs apzināti pārkāpt ceļu satiksmes noteikumus.

Tuvojamies Asenovgrādai, kur Rodopi jau beižas. Driz vien izbraucam līdzīnumā un noklūstam

uz starptautiskās maģistrāles Stambula — Sofiju, kas ir jauna trīsīsās ātrgaitas šoseja, uz būvēta Maricas upes ielejā. Diemžēl laika trūkuma dēļ nevaram apmeklēt Plovdivu, un tā sī otrā lielākā Bulgārijas pilsēta paliek sānus no mūsu cela. Abās šosejas pusēs — nepārredzami kvešu, kukurūzas, rīsu lauki, dārzi. Te atrodas galvenie laukumsaimniecības rajoni valstī. Lai arī cik tas nebūtu divaini, apdzīvotu vietu ir maz, visi ceļi, kas no tām ved uz automagistrāli, ir cieši noslēgti. Šī aina loti atgādina mūsu pierobežas zonas.

Diena sliecas uz vakaru. Taču saule joprojām nezēligi cepina, mēs automašīnā mīkstam sviedros. Par laimi, pateicoties teicamajam ceļam un mūsu Todoru autovadišanas prasmēi, Sofiju jau var ar roku aizsniegt. Lūk, klat arī pilsētas robeža. Jau no tālēnes saskatāmi gremzni kvartāli. Pabraukuši vēl mazliet, noklūstam dzīvojamajā masīvā «Mladostī» («Jaunība—I»), kur mit mūsu pazīnu radinieki.

Mūsu braucienā atlikušās dienas nolēmām pavadīt pie viņiem.

Tagad laikam gan ir istā reize atgriezties pie dzīvokļu temata. Galvaspilsēta pēdējos gados visi intensīvi sākuši celt tā sauktos «gulamkvartālus». Nami šajos rajonos atskiras ar arhitektonisku savdabību, formu daudzveidību, — jūs neatradisiet nevienu, kas līdzīnās kaimiņam. Sejiens arhitektūra lievērojami atskirības no mūsu «standartkārbām».

Tādējādi var teikt, ka dzīvokļu celtniecība Bulgārijas pilsētās noris ar vrienītu, tā pasludināta par valsts vienu no galvenajām rūpēm sociālajā sfērā. Visāda zīnā par dzīvokļu krizi mūsu izpratnē mēs tur neko nedzirdējām. Tomēr valsts dzīvokļus bulgāri uzskata par pagaidu mitekli un cenšas, vai nu tos iegūt savā ipašumā, vai arī uzceļ savu māju, kas šeit kā jau teikts, pateicoties kopienas tradīcijām, ir krietni vienkāršāk nekā pie mums.

asīnīs ierakstīta. Visāda zīnā mēs šeit satikām daudzus, kas vairākus gadus nostrādājuši aiz robežām, visbiežāk Padomju Savienībā.

Kad beigām tuvojās mūsu ne pārāk ilgstošā iepazīšanās ar Bulgāriju, mums jau bija izveidojušies noteikti priekšstati par šīs zemes tautas paražām un tradīcijām. Lūk, kas palicis prātā viisspilgtāk.

Bulgāri raksturīga iepazīstības sarunā ar pārstāvjiem no Padomju Savienības, lai gan, kā mums, iespējams, tikai likās, daudzēm no viņiem attieksme pret mums īstenībā tomēr bija mazliet vēsāka, nekā to varēja iedomāties. Par šī ne pārīku patīkamā fakta iespējamiem cēloniem jau tika minēts iepriekš. Nu ko, laikam jau mēs to esam noplēnujuši, «pateicoties» pārmērigi plašajai dažu mūsu tautiešu dabai, kā arī mūs vēl pilnībā ne pārvārētajai bēdīgi slaveinā «vecākā brāla» psiholoģijai, kurš viszālīgi gādā par nesaprātīgajiem jau nākajiem.

Tomēr nevarējām žēloties par noraidošu attieksmi pret mums. Mūsu klūdīno bulgāru valodu vini noklausījās ar laipnu smaidu. Kas attiecas uz bulgāru valodu, tad sākumā mums likās, ka varēsim saprasties elementāri. Tomēr izrādījās, ka bulgāiskāka un — paldies Dīnam — loti konkrēta (te ir zināma līdzība ar latviešu valodu). Tiesa, jau nirmās nedēļas beigās mēs diezgan labi saprātam, par ko ir runa, un pat paši centāmies «sarunāties» bulgāriski. Man personiski

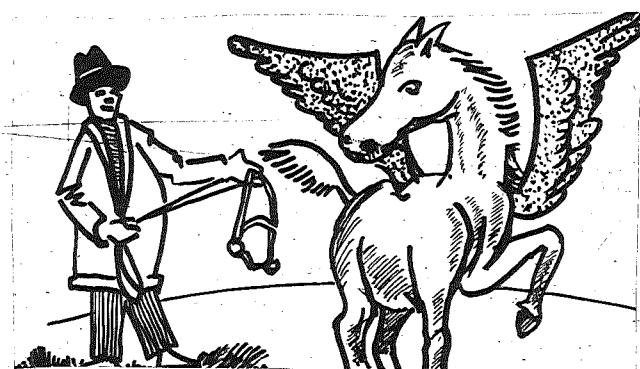
kuma sekas? Lai gan tāda pacietība kaut kā nesaikās ar dienvidniecīšu ārienes dēļ — man acīm redzami uzskatīja par savējo. Laikam gan vissarežītākais bija pamāt ar galvu par nolieguma ziņi un tieši otrādi, to papurināt tad, ja atbilde apstiprinoša, kā tas Bulgārijā pieņemts. Bija arī citi daudzēm — no viņiem attieksme pret mums īstenībā tomēr bija mazliet vēsāka, nekā to varēja iedomāties. Par šī ne pārīku patīkamā fakta iespējamiem cēloniem jau tika minēts iepriekš. Nu ko, laikam jau mēs to esam noplēnujuši, «pateicoties» pārmērigi plašajai dažu mūsu tautiešu dabai, kā arī mūs vēl pilnībā ne pārvārētajai bēdīgi slaveinā «vecākā brāla» psiholoģijai, kurš viszālīgi gādā par nesaprātīgajiem jau nākajiem.

Pilsētās pievērš sev uzmanību pēc mūsu prieķi statiem, salīdzinoši frivoļie sieviešu tērpi. Sharp citu, to dekolētētābā dalejī izskaidrojama vienkārši — šeit ir loti karsti. Tājā pašā laikā pie kopēja galda sievietes sēz neilgi. Vispār jāteic, ka sieviešu stāvoklis Bulgārijā tradicionāli nedaudz atšķiras no situācijas pie mums, — un tas nedaudz mulsināja.

Sieviešu bijušās nevienlīdzības atskānas ir jūtamas, piemēram, uzvārdos. Bulgārijā pastāv origināla, kaut arī diezgan sarežīta uzvārdu mantošanas sistēma. Virletis, sasniedzot pilngadību, pēc savas vēlēšanās var panemt sev rītakā tēva bet arī vectē vai cita tuva radinieka uzvārdu. Bet sievietei ir tiesības tikai uz uzvārdu, kas atvasināts no tēva vārda.

(Turpinājums sekos.)

Nopirku iemauktus

Vēl tikai dažas dienas un mēs pārkāpsim no viena gada otrā. Ne tikai ar laimes liešanu vien gribas nodarboties, lai palūkotos kaut pa mazu spraudzinu, kas tad galīgās nākotnē, bet praktiskākie cilvēki gatavojas taustāmāk, ar noplētniem priekšdarbiem. Kā zināms, ap janvāra beigām un februāra sākumā pie mums jāatnāk Zirgs gadam. Cūskā, kas visu alzvadīto gadu maijās pa kājām, jādodas prom.

To zinādams, aizgāju uz veikalu un nopirku stiprus iemauktus. Aiz krēpēm labu zirgu nenoturēsi, ja tev rokās nebūs pavadas. Bet man gribētos sagūstīt spār-

noto zirgu — Pegazu. Kam tāds aulotājs un līdotājs piedier, tas var būt laimīgs, — vedas visāda veida rakstīšana. Un ne tikai — mūsu apstākļos, ka pa lieklākajai dalai nav labu ceļu, pa pilsētu un ciematu bedrānajām ielām nav iešķējams braukt, tāds. Pegazas paša laikā — pierikšo pie bedres, paceļas spārnos un otrā malā viegli piezemējas, lai turpinātu slaidu rīksi. Par tādu satiksmes līdzekli varētu maksāt moskviča vai žiguļa cenu (tomēr kājas, spārni arī ko vērti).

Pie tāk bargas naudas nav viegli tikt, ja tev nav agrāko gadu iekräjumi. Vienīgi ja izdodas nokert.

Benediks KAULACIS

Es esmu deputāts, tu — deputāts. Un kaimiņš arī deputāts. Bet kurš pārāks, Kurš populārāks? — Daudzi prasa. Vajagā avizes lasīt.

Skelmīgais temats.

...un
vietējie

Redakcijas adrese: 228273, Preiļu rajona Riebinu ciemā, agrofirma «Sarkanais Oktobris». Telefons redaktoram un nodalas vadītājam — 56732.

Ko teiksi par kaimiņu savu? Vienīgi vienmēr nekā nav.

Lai pastrādātu dieva darbus, skrēja ar galvu nūri.

Zagdams bija tiktāl ietrenējies, ka citus pataisīja par nullēm.

Lietuviešu humorismi...

Virs ar sievu atnākuši pie zīlnieces.

— Mani nepavisam neinteresē viņa nākotne, — teic sieva. — Jūs man tikai pasakiet, kur viņš bija pagājušo nakti.

— Mācītājs uzzrunā gleznotāju:

— Kur jūs esat redzējis engeli ar kūrpēm?

— Mākslinieks:

— Bet kur jūs esat redzējuši bez kūrpēm?

— Iedomājies tik, manam pazīnām pareģota nākotne piecīem gadiem uz prieķu...

— Interesanti, kas to pareģoīs?

— Tiesnesis, kurš nolasīja kriedumā.

No lietuviešu valodas tulkojis L. RADZINS, Druskininkos

Vasali, tautīši!

Kas ir bērns?

Bērns — puke, no kurās var izaudzināt nezāli.

Bērns — spogulis, kurā atspogulojas pieaugašo uzvedība. Reizē tas valnojams, par to, ka greizi rāda.

Aldona CIMBOLAITE

Redaktors A. RANCANS

Iespējots Latvijas izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības ražošanas apvienības Daugavpils tipogrāfijā. Formāts — 1 nosacītā iespiedloksne.

J A U N A I S
C E L Š

Laikraksts «Jaunais Ceļš» («Новый путь») iznāk 1 reizi nedēļā latviešu un krievu valodā sestdienas.

Redakcijas adrese: 228273, Preiļu rajona Riebinu ciemā, agrofirma «Sarkanais Oktobris». Telefons redaktoram un nodalas vadītājam — 56732.

Pas. 1521.
Met. 2300.